Müslim'de ("Zekât", 167) yer alan rivayetine göre, babalarının teşviki üzerine Fazl b. Abbas ile birlikte Peygamber'e giderek evlenecek çağa geldiklerini ve zekât memurluğundan kazanacakları parayla evlenmek istediklerini söylediler. Bunun üzerine Resûl-i Ekrem, Peygamber ailesine mensup kimselerin bu yolla para kazanmalarının doğru olmadığını hatırlattı ve kendi amcasının oğlu Nevfel b. Hâris ile Mahmiye b. Cez'i çağırttı. Bunlardan Nevfel'e, kızını yeğeni Abdülmuttalib'e, Mahmiye'ye de kızını Fazl'a vermesini tavsiye etti. Gençler bu suretle evlendiler. Abdülmuttalib'e kızını verenin, Nevfel'in kendisi değil kardeşi Ebû Süfyân olduğu da rivayet edilmektedir.

Abdülmuttalib Hz. Ömer'in hilâfetine kadar Medine'de kaldı. Sonra Dımaşk'a yerleşti ve orada vefat etti. Vefat tarihi için hicrî 62 (681-82) yılı da gösterilmektedir.

Abdülmuttalib Hz. Peygamber'den ve Ali'den hadis rivayet etmiş, kendisinden de oğlu Abdullah, Abdullah b. Hâris b. Nevfel ve onun oğlu Muhammed rivayette bulunmuşlardır.

BİBLİYOGRAFYA :

İbn Sa'd, *et-Tabakātü'l-kübrâ* (nşr. İhsan Abbas), Beyrut 1388/1968, IV, 57-59; İbnü'l-Esîr, *Üsdü'l-ğâbe* (nşr. Muhammed İbrâhim el-Bennâ v.dğr.), Kahire 1390-93/1970-73, III, 508-509; Zehebî, *Aʿlâmü'n-nübelâ'*, III, 112-113; İbn Hacer, *el-İsâbe*, Kahire 1328, II, 430-431; a.mlf., *Tehzîbü't-Tehzîb*, VI, 383-384.

 RAŞİT KÜÇÜK

ABDÜLMÜ'MİN ed-DİMYÂTÎ

(عبدالمؤمن الدمياطي)

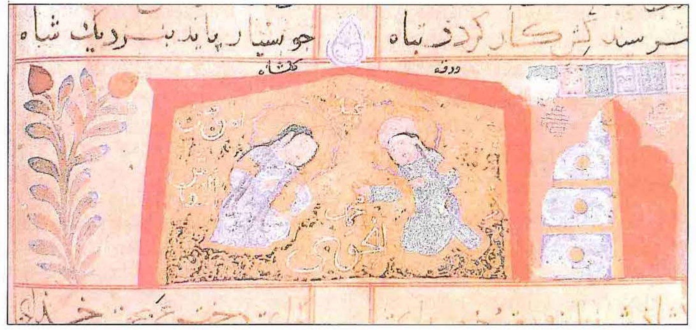
(bk. DİMYÂTÎ, Abdülmü'min b. Halef).

ABDÜLMÜ'MİN el-HÛYÎ

(عبدالمؤمن الخويي)

XII. yüzyıl sonlarıyla XIII. yüzyılın ilk yarısında yaşadığı kabul edilen Anadolu Selçuklu nakkaşı.

Topkapı Sarayı Müzesi Kütüphanesi'nde (Hazine, nr. 841) korunan Ayyûkī'ye ait *Varka vü Gülşâh* adlı Farsça mesnevinin minyatürlerini yapan sanatkârdır. Eserdeki yetmiş bir minyatürden bir tanesine (vr. 58ᵇ) yazdığı "amel-i Abdülmü'min b. Muhammed en-Nakkāş el-Huveyyî" ibâresinden, XI. yüzyıl ortalarında Türkler'in eline geçen ve bu asırlarda Huvey şeklinde telaffuz edilen (bk. Özergin, s. 226) Azerbaycan'daki Hoy şehrinden olduğu anlaşılmaktadır. Hakkında pek çok araştırma ve inceleme yayımlanmış olan bu yazmanın müstensihi ve istinsah tarihi bilinmemektedir. Kitabın Osmanlı öncesine ait cildinden ve tipik Anadolu Selçuklu nesihi hattından, bir Anadolu Selçuklu eseri olduğu anlaşılmaktadır. Uygur üslûbundaki minyatürlerinin tam benzerlerine de yine Selçuklu yazmaları ile seramiklerinde rastlanmaktadır. Nakkaş Abdülmü'min el-Hûyî'nin, Konya Karatay Medresesi'nin 651 (1253) yılında tanzim edilen vakfiyesindeki elli şahit arasında, ismi başlarda yer alan ve taşıdığı "eş-şeyh" unvanından o tarihte yaşlı olduğu anlaşılan Şeyh Abdülmü'min b. Muhammed el-Hûyî ile aynı şahıs olabileceği ileri sürülmektedir (bk. Özergin, 227 vd.).

Abdülmü'min el-Hûyî'nin tezhibini yaptığı Ayyûkī'nin *Varka vü Gülşâh* mesnevisinden bir minyatür (Topkapı Sarayı Müzesi Ktp., Hazine, nr. 841, vr. 58ᵇ)

BİBLİYOGRAFYA :

Filiz Çağman—Zeren Tanındı, *Topkapı Sarayı Müzesi İslâm Minyatürleri*, İstanbul 1979, s. 11, nr. 6; Ahmed Ateş, "Un Vieux Poème Romanesque Persan: Récit de Warkah et Gulshâh", *Ars Orientalis*, IV, Washington 1961, s. 143-152; A. S. Melikian—Chirvani, "La Roman de Varque et Golshah", *Arts Asiatiques*, numero special, Paris 1970, s. 1-262; M. Kemal Özergin, "Selçuklu Sanatçısı Nakkaş Abdülmü'min el-Hoyî Hakkında", *TTK Belleten*, XXXIV/134 (1970), s. 219-229.

 FİLİZ ÇAĞMAN

ABDÜLMÜ'MİN el-KÛMÎ

(عبدالمؤمن الكومي)

Ebû Muhammed Abdülmü'min b. Alî b. Mahlûf el-Kûmî (ö. 558/1163)

Muvahhidler Devleti'nin kurucusu (1130-1163).

487 yılı sonlarında (Ocak 1095) Tlemsen'e bağlı Tâcert (Tâcere, Acar) köyünde doğdu. Berberî Zenâte kabilesinin Kûmye koluna mensuptur. Babası geçimini çanak çömlek yaparak sağlayan fakir bir insandı. Doğduğu köyde başladığı tahsilini hocası Muhammed b. Tûmert el-Mehdî'nin yanında tamamladı. Bu sırada parlak zekâsıyla kendini gösterdi ve Muvahhidler hareketinin lideri olan hocasının güvenini kazanıp ordu kumandanlığına tayin edildi. Muhammed b. Tûmert, Buhayre yakınlarında Murâbıtlar'a mağlûp olduktan birkaç ay sonra 14 Ramazan 524 (21 Ağustos 1130) tarihinde ölünce kendisine biat eden ilk on kişi, yaptıkları bir toplantıdan sonra Abdülmü'min'i halife olarak kabul ettiler ve Abdülmü'min Masmûde kabileleri üzerinde tam bir otorite sağlayıncaya kadar İbn Tûmert'in ölümünü gizli tutmayı kararlaştırdılar. Abdülmü'min, Masmûde kabilesine mensup olmadığı halde İbn Tûmert'in sağlamış olduğu kuvvetli dinî dayanışma ve takip ettiği politika sayesinde Muvahhidler'in tartışılmaz lideri olduktan sonra, Muhammed b. Tûmert el-Mehdî'nin ölümü resmen açıklandı ve Tinmellel Camii'nde biat merasimi icra edilerek kendisine "emîrü'l-mü'minîn" unvanı verildi (1133). Başka bir rivayete göre bu unvan 1123 yılında bizzat Mehdî tarafından verilmiştir.

Halife olduktan sonra Mağrib'deki kabileleri itaat altına almak ve Murâbıtlar Devleti'ne son vermek üzere büyük çapta askerî harekâta girişen Abdülmü'min önce Atlas sıradağlarında hâkimiyet kurdu, daha sonra hâkimiyetini Kuzey Fas'taki Rif bölgesine kadar genişletti (1139). Bu tarihten sonra Murâbıt ordularıyla karşılaşmaya başladı ve 1143'te tahta geçen Murâbıt Hükümdarı Tâşfîn b. Ali ve onun hıristiyan birlikleri kumandanı Catalan Reverter'i Tlemsen yakınlarında mağlûp etti (1144). Bu yenilgi üzerine çok sayıda kabile Muvahhidler'in safına katıldı. Tâşfîn b. Ali, Vahran'da (Oran) sığındığı kaleden kaçmak isterken öldürüldü (Mart 1145). Murâbıtlar Devleti'ne son vermek gayesiyle Vahran'dan Fas'a hareket eden Abdülmü'min şehri dokuz ay kuşattıktan sonra zaptetti (28 Nisan